

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 11CoE/86/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813205621
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Radičová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3813205621.1

Uznesenie

V exekučnej veci oprávneného: 1/ mal. K. K. R., nar. XX.XX.XXXX, 2/ mal. J. K. R., nar. XX.XX.XXXX, obaja zastúpení matkou Y. R., bytom B., J. P. XXX/XX proti povinnému: J. R., bytom X. K., O.. J. XX, právne zastúpený JUDr. Zlaticou Hammerovou, advokátkou, so sídlom Prievidza, G. Švéniho 4/A, pre vymożenie výživného s príslušenstvom, na odvolanie povinného proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza zo dňa 6. februára 2015, č. k. 15Er/1134/2013-146, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie, čo po právnej stránke odôvodnil § 57 ods. 1, 2 Exekučného poriadku s poukazom na § 80 Exekučného poriadku. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že oprávnení sa návrhom doručeným súdnemu exekútorovi dňa 18.02.2013 domáhali vykonania exekúcie voči povinnému na základe exekučného titulu, ktorým je rozsudok Okresného súdu Prievidza č.k. 7C/83/2010-47 zo dňa 29.10.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 03.12.2010 a vykonateľnosť dňa 11.12.2010. Poverenie na vykonanie exekúcie bolo súdnemu exekútorovi Mgr. Bernardovi Janíkovi udelené tamojším súdom dňa 14.06.2013. Povinný návrhom zo dňa 29.08.2014 navrhol zastavenie exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 písm. f/ Exekučného poriadku z dôvodu zániku vymáhaného nároku. Navrhol, aby súd exekúciu pre zameškané výživné zastavil. Súčasne navrhol, aby súd zastavil exekúciu aj pre bežné výživné, nakoľko z predložených dokladov je zrejmé, že ku dňu podania návrhu má všetky finančné povinnosti vyššie uvedeným titulom splnené. Pravidelným a dobrovoľným plnením vyživovacej povinnosti pre mal. deti je možné predpokladať, že svoju povinnosť bude plniť dobrovoľne aj naďalej, teda spĺňa predpoklady pre zastavenie exekúcie. Bol toho názoru, že exekúcia pre zameškané výživné nebola vedená dôvodne, avšak uznal, že bežné výživné v čase podania návrhu zaplatil oneskorene. Z tých istých dôvodov navrhol aj odklad exekúcie v zmysle § 56 ods. 2 Exekučného poriadku z dôvodu, že možno očakávať, že exekúcia bude zastavená. Podľa vyjadrenia súdneho exekútora zo dňa 10.09.2014 mal povinný od 01.03.2013 do 10.09.2014 zaplatiť zameškané výživné na obe maloleté deti spolu vo výške 5.700 eur, avšak uhradil len sumu vo výške 5.605 eur, povinný teda ešte neuhradil výživné vo výške 95 eur, čo súdny exekútor aj zdokladoval. Trovy exekúcie oprávneného vo výške 33,92 eur uhradil a trovy exekúcie súdneho exekútora uhradil len čiastočne vo výške 142,20 eur. Matka maloletých oprávnených sa k návrhu povinného na zastavenie exekúcie nevyjadрила. Súd prvého stupňa konštatoval, že povinný uhradil pohľadávku v prospech oprávneného až po začatí exekúcie. Z predložených dokladov mal preukázané, že povinný začal výživné platiť dobrovoľne a pravidelne až po začatí exekúcie. Sám povinný v návrhu na vykonanie exekúcie uznáva, že v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie platil výživné oneskorene. Úhradu pohľadávky po začatí exekučného konania už nie je možné považovať za dobrovoľné plnenie, a toto plnenie sa už považuje za plnenie v rámci exekučného konania. Návrh na vykonanie exekúcie bol podaný dôvodne a povinný začal uhrádzať výživné v plnej výške pravidelne v stanovenom termíne splatnosti až po začatí exekučného konania. Pre zastavenie exekúcie v zmysle § 80 Exekučného poriadku nie je splnený predpoklad, že exekúcia sa vedie už len pre

bežné výživné, nakoľko z predložených dokladov vyplýva, že povinný za obdobie od 01.03.2013 do 10.09.2014 ešte neuhradil zameškané výživné na obe maloleté deti spolu vo výške 95 eur. Taktiež nie je splnený ani druhý predpoklad pre zastavenie exekúcie v zmysle tohto ustanovenia, t.j. že existujú skutočnosti opodstatňujúce záver, že povinný bude výživné naďalej plniť dobrovoľne a pravidelne. Žiadne takéto skutočnosti neboli povinným preukázané. Z predložených dokladov vyplýva, že povinný neuhrádzal výživné v plnej výške dobrovoľne a pravidelne v stanovenom termíne splatnosti. Povinný vo svojom návrhu len sľubuje, že svoju povinnosť bude aj naďalej v stanovenej výške a určenom termíne plniť dobrovoľne. To však za žiadnych okolností nemožno považovať za preukázanie týchto skutočností. Takou skutočnosťou by bolo napríklad preukázanie zriadenia trvalého príkazu povinným. Pri posudzovaní splnenia tohto predpokladu súd prvého stupňa zobral do úvahy celkové správanie povinného, jeho snahu o splatenie dlhu, súčinnosť poskytovanú v exekučnom konaní a v neposlednom rade aj plnenie jeho ďalších platobných povinností. Z elektronického registra mal taktiež preukázané, že voči povinnému sa vedie aj konanie pod sp. zn. 9Er/1134/2013, kde je oprávneným matka mal. oprávnených v tomto konaní, ktoré sa vedie pre vymoženie výživného na rozvedeného manžela, čo tiež preukazuje skutočnosť, že si povinný neplní aj iné platobné povinnosti. Povinný neuviedol žiadne ďalšie skutočnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu a ktoré by spôsobili zánik vymáhaného nároku, alebo by bránili jeho vymáhateľnosti, alebo iné dôvody, pre ktoré by mala byť exekúcia neprípustná. Povinný neuviedol ani žiadne skutočnosti, ktoré by zakladali dôvod pre zastavenie exekúcie v zmysle § 57 ods. 1, 2, § 80 Exekučného poriadku a ani súdu nie je známy žiadny dôvod uvedený v § 57 ods. 1, 2, § 80 Exekučného poriadku, pre ktorý by mala byť exekúcia zastavená. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol. Keďže o zastavení exekúcie už bolo rozhodnuté, dodal, že o odklade exekúcie v zmysle § 56 ods. 2 Exekučného poriadku nerozhodoval.

Proti uzneseniu súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie povinný, ktorý sa nestotožnil s tvrdením súdneho exekútora, že na svojej povinnosti dlhuje sumu vo výške 95 eur. V tejto súvislosti poukázal na bankové úhrady jeho povinností a zastával názor, že na výživnom pre maloleté deti a pre rozvedenú manželku nedlhuje nič. Na trovách exekúcie zaplatil sumu vo výške 142,20 eur tak, ako boli tieto vyčíslené v upovedomení o začatí exekúcie zo dňa 19.07.2013. Ďalšie trovy exekúcie nie sú opodstatnené, nakoľko bežné výživné, ako aj zameškané výživné plnil dobrovoľne. Na základe uvedeného zastával názor, že je splnený predpoklad zastavenia exekúcie v zmysle § 80 Exekučného poriadku. Poukázal na skutočnosť, že výživné plnil dobrovoľne už aj pred začatím exekúcie pravidelne mesačne, kedy zameškané výživné vzniklo tým, že určené výživné nesprávne zasielal v tom ktorom mesiaci, a nie mesiac vopred, teda oneskorene. Po tomto zistení dlžné výživné dobrovoľne zaplatil. Pravidelne a riadne plní svoju vyživovaciu povinnosť, dobrovoľne, bez súčinnosti exekútora. Súdu nemôže predložiť trvalý príkaz, nakoľko výživné plní vkladom priamo na účet zákonného zástupcu oprávnených detí. Zastával názor, že pravidelným a dobrovoľným plnením vyživovacej povinnosti v stanovenom termíne je možné predpokladať, že svoju povinnosť týmto titulom bude plniť dobrovoľne aj naďalej, a teda spĺňa predpoklady na zastavenie exekúcie. Vzhľadom na uvedené skutočnosti zastával názor, že súd dospel na základe predložených dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhoval, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil tak, že exekúciu pre bežné a zameškané výživné zastaví a oprávnenej uloží povinnosť zaplatiť trovy exekučného konania, alebo alternatívne aby súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

K odvolaniu povinného sa písomne vyjadrila zákonná zástupkyňa oprávnených 1/ a 2/, ktorá vyjadrila nesúhlas s predmetným odvolaním. Uviedla, že exekúcia sa vedie za obdobie od 01.03.2013 do 10.04.2013 spolu vo výške 600 eur (zameškané výživné) a bežné výživné na obe maloleté deti v sume spolu 300 eur. Predmetom exekúcie nie je obdobie rokov 2011 a 2012, ako to uvádza povinný. Povinný pritom dlhuje maloletým deťom za obdobie roka 2011 sumu 895 eur. Stotožnila sa s vyjadrením súdneho exekútora, že povinný dlhuje stále na výživnom sumu 95 eur, trovy exekúcie, sumu 33,92 eur, oprávnenej uhradil a trovy súdneho exekútora povinný uhradil len čiastočne v sume 142,20 eur. Záverom vyjadrila nesúhlas s tvrdením povinného, že svoju vyživovaciu povinnosť si plní dobrovoľne bez súčinnosti exekútora a že súdny exekútor mu ani raz nevykonal ani nevykonáva zrážky zo mzdy.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. a vec mu vrátiť podľa § 221 ods. 2 O.s.p. na ďalšie konanie z týchto dôvodov:

Podľa § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku exekúciu súd zastaví, ak po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané.

Podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku exekúciu môže súd zastaviť aj vtedy, ak to vyplýva z ustanovení tohto alebo osobitného zákona.

Podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu zastaví súd na návrh alebo aj bez návrhu.

Podľa § 80 Exekučného poriadku na návrh povinného môže súd zastaviť exekúciu zrážkami zo mzdy (§ 57 ods. 2 <javascript:%20fZzSRInternal('13010',%20'19282020',%20'19282020',%20'626553',%20'626553',%20'0')>), ak sa zrážky vykonávajú už len na bežné výživné a možno predpokladať, že povinný bude výživné plniť ďalej dobrovoľne. Proti tomuto rozhodnutiu je odvolanie prípustné.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak zákon neustanovuje inak, rozhoduje súd uznesením. Uznesením sa rozhoduje najmä o podmienkach konania, o zastavení alebo prerušení konania, o odmietnutí návrhu na začatie konania, o zmene návrhu, o späťvzťatí návrhu, o zmieri, o trovách konania, ako aj o veciach, ktoré sa týkajú vedenia konania.

Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonnom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvôľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami, vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutia náležite odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje účastníkom konania posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné predpisy a akými úvahami sa správal pri svojom rozhodovaní. Samotné súdne rozhodnutie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany, musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania pri rešpektovaní zásad (princípov) spravodlivého súdneho konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky zrozumiteľnosti, určitosti, jasnosti a súladu jeho skutkových i právnych dôvodov vo vzťahu k výroku. Procesný postup súdu pri konštituovaní rozhodnutia, ktorý nenachádza oporu v zákone, je preto potrebné považovať za závažnú vadu nenaplnujúcu materiálnu stránku práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces.

Postup súdu prvého stupňa, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom, zakladá porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podľa názoru odvolacieho súdu uznesenie súdu prvého stupňa nezodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s ustanovením § 167 ods. 2 O.s.p. na riadne a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu. Odvolací súd zastáva názor, že z napadnutého uznesenia nie je zrejmé, ktoré tvrdenia boli medzi účastníkmi konania zhodné, ktoré boli sporné a ktoré mal súd prvého stupňa za preukázané. Taktiež z neho nie je zrejmé, akými právnymi úvahami sa súd pri ich hodnotení správal. Súd prvého stupňa sa v odôvodnení svojho rozhodnutia žiadnym spôsobom nevysporiadal s kópiami bankových výpisov predloženými povinným za účelom preukázania úhrady pohľadávky vymáhanej v predmetom konaní. Neuviedol, úhradu výživného za ktorý mesiac mal z predložených dokladov za preukázanú a k úhrade za ktorý mesiac nedošlo. Súd prvého stupňa rovnako neuviedol, na základe akých skutočností dospel k záveru o nedoplatku na zameškanom výživnom v sume 95 eur, keď konštatoval, že nie je splnený predpoklad, že exekúcia sa vedie už len pre bežné výživné. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvého stupňa sa iba stotožnil s vyjadrením súdneho exekútora bez vykonania dokazovania.

Vzhľadom na vyššie uvedené je rozhodnutie súdu prvého stupňa nepreskúmateľné, prvostupňový súd týmto postupom odňal účastníkovi konania možnosť konať pred súdom, a preto odvolací súd podľa §

221 ods. 1 písm. f) O.s.p. uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vec vrátil súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Po vrátení veci bude úlohou súdu prvého stupňa, ktorý je právnym názorom odvolacieho súdu viazaný (§ 226 O.s.p.), v danej veci opätovne rozhodnúť tak, že v odôvodnení rozhodnutia sa riadne vysporiada s tvrdeniami povinného o úhrade vymáhaného výživného s poukazom na povinným predložené kópie platieb vykonaných za týmto účelom. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie riadne zdôvodní tak, aby bolo zrejmé, či je dôvodné, resp. v akej časti je dôvodné viesť ďalej exekúciu proti povinnému.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.